

Gaseta d'Olot

Any I

26 d'Abril de 1930

Núm. IX

Homenatge d'agraïment

EN el número passat no parlàvem de la manifestació postal d'agraïment que es volia tributar al senyor Maluquer i Viladot, que tan bé ha sabut lluitar per a la llibertat dels nostres presos polítics. Ens mancava que s'aclarís un detall, no sabíem si es podria posar o no un segell pro-presos a la tarja que s'enviés. No fou possible. El governador civil de Barcelona creient que potser seria aquest un precedent que s'aprofitaria per a altres fins, va jutjar prudent privar la venda d'aquests segells.

A la indicació del comitè femení pro-amnistia de manifestar el dia de Sant Jordi l'agraïment al «president visible d'una Mancomunitat invisible» ha respost el poble de Catalunya amb vertadera decisió, al mateix temps que sol·licita l'alliberament dels que pateixen condemna per causes socials. D'Olot foren moltíssimes les tarjes que s'enviaren. En Maluquer haurà pogut constatar que encara que, estrictament, el seu partit sigui ben poc nombrós, es tracta dels monàrquics autonomistes, la seva actuació ha estat compresa, reconeguda i estimada. Els que pensen que el catalanisme s'esmicola en disputes eixorques de partits poden anar comprenent que quan cal es pot constituir una unió ben coherent. Als que queden al marge d'aquesta solidaritat no els desitgem ni els admetríem, són fills renegats de Catalunya malgrat viure de les seves prodigalitats.

Maluquer ha defensat sempre els drets de Catalunya de la manera que ell ha pensat que devia. Fou dels que giraren l'espatlla al dictador quan aquest cercava homes de

Una remarcable proposició

Ens plau reproduir íntegrament la proposició que, aprovada per unanimitat, presentà el nostre amic En Joan Capdevila a la Permanent.

Era convenient que la nostra ciutat que tanta part ha pres en l'alliberament dels nostres emprisonats i dels exiliats, regraciés públicament a l'Excel·lentíssim President de la Diputació de Barcelona, capdavanter d'aquesta croada de justícia.

«Exm. Senyor:

Es un fet de tots conegut que degut a la gestió personal i als treballs activíssims portats a cap pel digníssim i venerable President de la Diputació de Barcelona, Don Joun Maluquer i Viladot, treballs i gestions que trobaren la més complerta cooperació en les dones catalanes, s'han dictat pel Govern un decret d'amnistia i un d'indult que comprèn tots els polítics catalans condemnats, perseguits o exiliats en temps de la funesta Dictadura que per bé de tot ciutadà conscient va acabar a principis d'aquest any.

L'actuació d'aqueix il·lustre patri, glòria de Catalunya que contràriament a lo succeït en temps de la dictadura, no accepta com a homenatges a sa humanitària gestió, noms de carrers, ni títols honorífics, bé es mereix que tot bon català li regraciï el que, degut a la seva actuació, hagi tornat l'alegria i felicitat a moltes llars en les quals després de més de sis anys d'o-

prestigi, que no pogué trobar, per destruir la personalitat del nostre poble. S'hauria vist afalagat, és evident, però per a un home digne cap excusa ni subterfugi autoritzava la defensa d'un govern de la Corona il·legal i injust per neixença, d'una tirania que trencà de la manera més descarada la Constitució, d'un despotisme que violava els drets de l'home, d'una dictadura que no respectava les llibertats públiques, d'un règim ominós que desacreditava l'economia de l'estat. Un català de seny expedit i de recetes intencions, és claríssim, no podia defensar l'autocràcia que perseguia tot el que fos nostre, llengua, bandera, llibres, institucions.... i que per arribar al comble fins destruïa una col·lecció petrogràfica, perquè era nostra.

El Palau de la Generalitat, ja s'ha dit moltes vegades, s'havia convertit en estatge de bàrbars. Avui que en són fora, s'hi pot entrar. Les corrues que antany anaven a la Catedral i no podien pujar a la capella de Sant Jordi de la Generalitat, un sentiment de dignitat els ho vedava, aquest any han pogut tornar-hi. I al mateix temps s'ha anat a homenatjar el president que venerava el Sant i no l'escarnia. Era un escarni, una profanació, esguardar el Patró de Catalunya i maltractar la terra protegida. Gràcies a Déu que el drac no respirarà!

pressió indigna, han pogut conviurer pares, fills o marits, condemnats, perseguits o exiliats amb els seus allegats.

Essent desig de rendir un tribut d'agraïment a aquest català il·lustre el dia 23 del corrent, diada de Sant Jordi, Patró de Catalunya, entén el sotassignat que no pot faltar-hi la veu de la nostra ciutat per lo que presenta la següent proposició:

Que la Comissió Permanent, fent-se ressò del general sentir de la Ciutat d'Olot trameti per mitjà d'atenta comunicació, a Don JOAN MALUQUER I VILADOT President de la Diputació de Barcelona, el testimoni del seu agratament per haver aconseguit l'amnistia i indult abans esmentats, la qual comunicació ha d'enviar-se avui a fi que en la diada del Gloriós Sant Jordi, Patró de Catalunya, pugui tenir-la en son poder i sàpiga Catalunya entera que la Ciutat d'Olot freturosa de llibertat s'uneix a l'homenatge celebrat a honor de tan eximi patrici.

Cases Consistorials d'Olot a 22 d'Abril de 1930.—Joan Capdevila.»

Una proposició sobre «Sales d'Espectacles»

A la Permanent fou aprovada per unanimitat la proposició que a continuació reproduïm i que fa referència a l'acondicionament a què obliguen les actuals disposicions a totes les sales d'espectacles:

«Exm. Senyor.

El sotassignat Conceller de Governació presenta a la Comissió Permanent per a la seva aprovació, la següent proposició:

Primer: Que es declari urgent.

Segon: Que no reunint les Sales d'Espectacles o al menys la majoria les condicions exigides per al seu funcionament i en virtutde la Circular dictada per l'Excel·lentíssim senyor Governador Civil, de data 18 de Març últim, es demani a dita superior autoritat la immediata inspecció facultativa de tots els Teatres i Cines d'aquesta ciutat, a fi de què s'emeti informe

sobre el fet de si reuneixen o no les condicions necessàries per a garantir la seguretat dels espectadors i en tot cas dels actors, i si s'han complert les prevençions disposades en el Reglament d'Espectacles públics i demés disposicions aclaratòries.

Tercer: Suplicar a l'Alcaldia que prohibeixi, sense prèvia censura, l'exhibició d'anuncis i fotografies de les pel·lícules en les portes dels cines i aparadors de tendes, ja que moltes vegades tal exhibició és un perjudici per a la moralitat i especialment un mal exemple per a la infància.

Cases Consistorials d'Olot a 22 d'Abril de 1930.—
Joan Capdevila.»

Per quina raó no es feia complir la llei?

Dr. J. M.ª Vayreda.—Metge

EX-INTERN DE L'HOSPITAL CLINIC DE BARCELONA
Visita: paseig de Blay 56, de 12 a 1 i de 7 a 8
Malalties de l'Estómac i Pulmons.—Raigs X
Radiografia al domicili dels malalts.

Els anacrònics

Hi ha una mena de gent que per a justificar els seus ideals o els seus apetits—més això que allò—vol presentar els que pensen diversament com a utopistes, que tenen una ideologia ben formada i fins acceptable, però que no pot ésser aplicada a la realitat. Ja és molt que *La Tradició Catalana* (?) per a combatre'ns, hagi agafat ara aquesta posició; val més això que no pas que ens digni farsants o demagogs, però, naturalment, no passem tampoc per aquesta definició, i no tan sols no hi passem, sinó que assegurem que ells, ultra tenir una ideologia tan desgavellada que, al cap de dotze anys de vida, encara no s'és definida satisfactoriament, viuen tan en contacte amb la realitat, que ho veuen tot com els reaccionaris de cinquanta anys enrera.

Diem tot això perquè en el darrer número del nostre caríssim col·lega (li diem caríssim perquè ens ha fet gastar molta tinta, molt paper i el temps corresponent), *Fidel Català* (?) ens diu quatre fàstics a propòsit del nostre republicanisme. Ara us ho explicarem, amic lector.

Per entrar en matèria, insinua que en l'acte de confraternitat intel·lectual de Barcelona hi predominaven els elements acatòlics (ell en diu *el'lements*), després es plany de no entendre ben bé què és dreta i què és esquerra, cosa que no ens admira gens, i seguidament defensa els anti-catalans d'*El Debate* per no haver volgut participar en els actes referits. Saben perquè els justifica? Perquè assistir-hi un catòlic era fer el joc dels enemics, que eren aplaudits entusiàsticament per la joventut *esgarrriada*. Tot això és tan astorador, que no sembla dit de carlins de l'any 89, sinó d'absolutistes de l'any 1830; ni val la pena de fer altra cosa que referir-ho per divertiment del lector amic de les notes còmiques.

Però ara entrem a la part tràgica; *Fidel Català* (?) després de dir-nos que la Religió tan pot avenir-se amb la monarquia com amb la república, ens fa avinent que no hi ha dret a fer canvis imprudents, la qual cosa és una veritat de La Palisse, i seguidament ens ressenya una mala fi d'imprudències i actes de poc seny que ens

atribueix en intenció, segons sembla: canvi dels fonaments de l'organisme polític sense gravíssimes raons; oblit de les lliçons de la història pàtria; predilecció per les teories noves i només adaptables a altres ambients; abstracció pura en matèria política, sense tenir present que els moderns sistemes representatius poden portar greus inconvenients en l'actual desconcertament d'idees i de disciplina. Qui dubta que tot això és ben cert? ningú; però tampoc no dubta ningú, fora els senyors *Fidels*, que no ens toca d'enlloc, perquè nosaltres no som reus de cap d'aquestes imprudències. Les raons que hi ha, en abstracte i en concret, per al canvi de règim, són, certament, gravíssimes; la història ens referma més encara en aquesta necessitat; la república no és cap cosa nova ni inadaptable al nostre ambient, i, en propugnar per la república, no deixem de banda els inconvenients que té, com tota cosa humana, però com que, tot i aquests defectes, ens sembla la millor forma de govern, ens afermem més en la seva defensa, després de l'examen dels defectes que té.

Ja té contestada el senyor *Fidel* la seva pregunta sobre quina prudència acompanya el nostre ideal polític. Ara, per acabar, li explicarem per quines raons els imprudents són els defensors de la Dictadura, i especialment els que defensaven la que hem patit fins fa poc. Perquè és evident que allò era un canvi de règim radical i que no l'autoritzava cap raó gravíssima; que si haguesin examinat la història, haurien vist que una dictadura és sempre una calamitat pública; que un semblant règim només es pot sostenir entre salvatges, i que si greus inconvenients pot portar el règim representatiu, la Dictadura primo-aridesca fou per l'Església de Catalunya una plaga d'Egipte, malgrat la qual cosa els senyors de *La Tradició* seguiren defensant-la amb tot l'entusiasme.

Amb això, senyor *Fidel*, republicans i demòcrates ens quedem, i no basquegi per la nostra fidelitat catòlica, que basqueja endebades.

De «*La Tradició Catalana*» (?) n.º 329—15 de Desembre de 1923:

«**Mortes están les Corts y ben mortes están, sense que ningú les desitgi.**»

¿Que te crees tu eso?

(¿M'enteneu Francisca?)

El caciquisme a Besalú

El cas del senyor Bonet, màxim mangonejador de tots els afers que depenen de l'autoritat comunal, amo d'abans, de durant i de després de la dictadura, és un exemple típic de caciquisme. Aquest senyor, que ha estat sempre al

candelerero contra l'opinió unànime de la majoria de la població, fent armes de tot i de tota mena per a aguantar-s'hi, ara sembla que trontolla del fort.

La gent de Besalú es refia d'acabar aquesta

vegada amb el domini d'aquest dictadoret. Les coses li van mal dades. Sembla que es confiava que el Govern Civil de Girona continuaria aquella política de favoritismes i que, per tant, ell podria anar fent la viu-viu a l'esquena de Besalú. Això, però, no li ha quedar bé, i ha hagut de plegar veles. A Girona no ha trobat res més que seriositat i justícia, i la gent de Besalú ja comença a riure per sota el nas. El cas que li acaba de passar és ben simptomàtic.

El senyor Bonet ara és alcalde de Besalú per elecció popular, d'acord amb el R. D. que serví per la formació dels ajuntaments de després de la dictadura. Va entrar, també, a formar part d'aquest ajuntament de Besalú, perquè fou admesa una renúncia per malaltia, el senyor Joan Ros. I bé, el cas és el següent: El senyor Bonet, continuant aquella política de sempre, de fer el que li donava la gana, no volia donar possessió del càrrec de regidor al senyor Ros, perquè aquest senyor era catalanista. Prou ordenaven des del Govern Civil de Girona. Ell res, com si li diguessin Llúcia. Prou reclamava tothom. Ell tossut, ni donava possessió al senyor Ros, ni tant sols reunia l'Ajuntament. Fins que arribà el que era de llei que arribés, que el senyor Governador Civil va trameire-li un ofici on li *ordenava* que donés possessió al senyor Ros *immediament, sense excusa ni pretext de cap mena, cominant-lo amb exigir-li la responsabilitat que correspongués*. Alhora se li demanava que notifiqués *des de quina data no s'havia reunit l'Ajuntament*. Signava la comunicació el senyor Governador don Joan J. Alonso.

Si pogués ésser possible presentar cent casos com aquest, és segur que els noranta nou alcaldes haurien dimittit. Cal convenir que ja n'hi ha ben bé prou amb una comunicació com aquesta. Però es veu que el senyor Bonet té una pell d'un gruix força respectable, feta a prova de repulses. La gent de Besalú, però, ja riu per sota el nas. Espera confiada d'un moment a l'altre alliberar-se d'aquest caciquisme que ja aviat no es recordaran quan va començar, tants anys fa que dura.

N. de la R. — Compost l'article precedent, ens arriba la nova de la dimissió del senyor Bonet, de l'alcaldia de Besalú. Ha calgut, segons ens comuniquen, una darrera comunicació del senyor Governador de

Girona sobre el mateix motiu exposat en aquest article, perquè el senyor Bonet s'acabés de convèncer del camí que li calia seguir.

Estem segurs de la satisfacció de Besalú i els en felicitem. Així com també del condol de «La Tradició Catalana» (?) que sempre li havia fet molta propaganda; propaganda, és clar, sense solta, però que sempre feia gràcia. Darrerament, per exemple, en donar compte de la concurrència que assistí a la processó en la qual el senyor Bonet era pendonista, comptaven fins a cinc cents els acompanyants, quan el cens de Besalú és de tres cents homes solament, i quan comptats exactament els acompanyants (forasters i tot) arribaven a cent vuitanta!!

De Colom a Canaletes

Pòrtic

¡Rambles de Barcelona! Nervi, columna vertebral de la ciutat, que recollí totes les vibracions, totes les emocions que commouen l'esperit inquiet de la gran metròpoli catalana, jo vinc a cercar en vosaltres el tema setmanal per a omplenar unes quantes quartilles, amb la seguretat que, ubèrrimes, no me l'haveu pas de negar.

Perquè per vosaltres i en vosaltres hi passa tot el que a Catalunya interessa. Vosaltres glatiu a l'impuls de totes les sensacions que acoten l'ànima catalana; i tot quant passa en quiscun indret de la ciutat, hom diria que damunt de l'asfalt de l'ancestral passeig barceloní hau el seu eco o el seu retruny. I fins m'atreveixo a dir que tot Catalunya té en les Rambles la seva ressonància i el seu reflexe. Per això vinc a vosaltres en recerca de materials per a bastir la meua modesta tasca periodística; tasca de recull d'impressions i comentaris, més que d'informació. ¡Rambles de Barcelona! ¡Salut!

L'Amnistia. — Sant Jordi

Acomplert el deure de cortesia amb les Rambles, que han d'ésser les meves principals fonts d'informació i quasi us diré d'inspiració, cal remarcar aquesta setmana dos fets capdals i de gran transcendència en l'ordre polític del nostre ressorgiment ciutadà.

L'un, l'amnistia atorgada pel Govern a tots els encausats per delictes polítics, pertany ja a la passada setmana. La campanya pro-amnistia ha sollevat, amb poderós alçaprem, les esferes governamentals fins a fer-les-hi promulgar el ja famós decret que ha d'ésser el veritable inici de la pacificació dels esperits, de la qual tant os ha parlat des de la caiguda del règim opressor de la dictadura.

Perquè realment, no pot arribar-se a la pacificació espiritual d'un poble, mentres juguïn rera les reixes de l'ergástula i barrejats amb els criminals vulgars i malfactors de dret comú, aquells ciutadans que no han comès altre delictes que el de defensar valentment i sense

covardies la pàtria llur i aquells altres que caigueren sota la verinosa calúmnia i foren encausats i condemnats amb manifesta injustícia. Saludem els empresonats que ixen i els exiliats que retornen a les llars enyorades.

Però encara una altra virtut ha tinguda la paraula *Amnistia*. Ella ha sigut l'aglutinant, el gresol on s'hi són fesos els cors de tots els catalans—dels veritables i autèntics catalans—i deixant de banda diferències mesquines i tendències secundàries, tot Catalunya com un sol cor, com una ànima sola, ha clamat a l'unísson demanant el repatriament dels desterrats i la llibertat dels presoners. De la Solidaritat ençà, que no s'havia produït a Catalunya un moviment tan espontani i tan unànim. I encara avui, amb més intensitat que suara, afegint-hi la nota simpàtica de l'humanitarisme i clam de justícia que el moviment representa. I afegint-hi amés l'altra nota, ben simpàtica aiximateix, de la intervenció valenta i decidida al hora, i efiç ensems de la dona catalana. La Dona catalana, conscient dels seus deures de ciutadania, de patriotisme i de feminitat, ha acomplert l'altíssima missió de mitjancera entre el poder i la justícia i ha lliurat valentment la batalla i havem de consignar amb goig que ha assolit la victòria abastament. I és més de notar aquest triomf, quan no són pas tant llunyans els temps en que a cada discurs buit o ple tot lo més d'una eufòria insubstancial i desmarxada, hom feia al·lusió a la dona, com a representativa d'una ideologia que, sortosament, mai no ha arrelat fonament a casa nostra.

L'Homenatge que hom prepara per al diumenge vinent, diada de la Mare de Déu de Montserrat, me sembla que em donarà tema per a un altra ben interessant crònica. Ja en parlarem doncs, si Déu vol. De moment sigui el meu homenatge modest a la Dona catalana en general i a la dona olotina d'una faisó especial les 1.750 olotines signants del prec d'ampliació de l'amnistia constatat en aquestes pàgines.

* * *

La diada de Sant Jordi, ha assolit enguany especial magnificència. Festa de roses i de clavells—¡oh, l'encís de la fira de les roses!—. Festa de perfum i de joia, aquest any ha sigut a més perfumada per aires renovelladors de llibertat, després de sis anys llargs d'opriment esclavatje.

Els claustres i les sales espaioses i esplendents del Palau de la Generalitat, semblaven el passat dimecres menys condolgudes de les perpetracions artístiques (sic) de què han sigut objecte en temps de la dictadura i la capella del Sant Patró de Catalunya era el santuari des d'on pujava cap al Cel l'encens de les nobles aspiracions catalanes.

El senyor Maluquer i Viladot, digne President de la Diputació, no haurà pogut, certament, veure acomplert el seu desig, manifestat en una recent nota donada a la premsa, de tenir en el seu poder per la diada de Sant Jordi la bandera que els catalans d'Amèrica havien regalat a la Mancomunitat de Catalunya i que un jorn desaparegué misteriosament del Palau de la Generalitat; però caldrà no desapacientar-se massa, puix qui la té i qui la sap, diu que tornarà a son lloc quan pugui ésser en-

tregada al seu veritable amo, que és la Mancomunitat. Esperem que aquest jorn no sigui massa llunyà.

Mentrestant, celebrem el fet de poguer venerar el Patró de Catalunya, gloriós sant Jordi, en la seva secular capella sense traves ni cortapises i sobre tot sense *distingos* ni condicionaments capciosos i vergonyants.

El mateix sant, semblava enguany més enardit per la causa del dret i de la justícia i el seu cavall, més ple de braó, frissava nerviosament com si no pogués contenir-se i tenia les narius fumejantes i la boca tota plena d'escuma.

I fins m'ha semblat, que en un dels seus moviments impulsius i freturosos, ha fet que el sant enfonsés mig pam més la seva llança, dins la carcassa fétida del monstre, que ja a ningú no espanta, però que cada dia fa més fàstic...

ROC DE MONTSACOPA

Barcelona 24 Abril 1930—(Escrit expressament per a «Gasetta d'Olot».)

Amoretetes

*Avui que per nostra terra
corren vents de llibertat
i es comença a fer justícia
i es van desfent entrabancs
podem rependre les festes
de caient patriarcal
que durant la dictadura
no podiem celebrar
sense veure'ns, ipso facto,
ben tancats amb pany i clau.*

*Els que amb supina ignorància
tant des de dalt com de baix
proclamaven cada dia
la mort del nostre ideal,
que vegin i que comparin
les nostres festes d'enguany
amb les festes de les races
i homenatges oficials
que els dictadors que manaven
feren aquests anys passats.*

*S'equivoquen els que creuen
que hem de ser-ne sempre esclaus
i s'equivocaran sempre
si es pensen que els catalans
amb presons i amb exilis
i amb penyores i amb lligams
hem de renunciar per sempre
als nostres drets més sagrats
i renegar de la Pàtria
que Déu ens volgué donar.*

*Un poble amb vasta cultura
orgull de propis i estranys,
que té una llengua preciosa
i estima ses llibertats,
un poble així, no s'ho pensin,*

*no morirà mai per mai,
tinguent per patrons Sant Jordi,
la Verge de Montserrat,
i per senyera, la nostra;
les quatre barres de sang!*

PEPET GRAU

Revista de Premsa

Ens plau reproduir avui, aquest article que el nostre dilecte amic En Raimond Vayreda publicà en les pàgines d'«El Matí» propugnant per la represa d'unes excursions i pel restabliment de l'esperit que les informava.

A propòsit d'un article.

A Francesc d'A. Galí.

«Luis de Zalueta, en el seu primer article de col·laboració al rotatiu local «La Vanguardia», comentava, diumenge passat, la ruta que a través del continent europeu i amb el propòsit de d'arribar fins al nord d'Àfrica, ve realitzant un grup d'una trentena de joves alemanys.

Llegint aquest article, un hom es fa càrrec de l'esperit veritablement admirable que anima aquest joves viatgers i, tant com això, el sentit de disciplina que, lligat íntimament a un gran marge de llibertat, els porta a través del món a la recerca d'una vida nova i de paratges desconeguts.

Luis de Zulueta, qui va acompanyar-los pels camps de Castella, ens conta l'emoció d'aquests xicots davant una meravellòsa posta, així com llur visita als barris típics de la Imperial Toledo i, sense dir-ho d'una manera real, un hom sent traspuar, entre les ratlles per ell escrites, el desig que els nostres joves puguin un dia fer una cosa semblant per les selves nòrdiques d'Europa. Per cert que, si és veritat que una tal organització no ha estat encara duta a terme entre nosaltres, no ho és menys que el desig fa tamps que hi nia i que en l'admirable feina duta a terme pels nostres centres excursionistes, la voluntat d'una tal empresa hi traspuia en la majoria de llurs actes. Que ho diguin, si no, les caceres del nostre jardiner i arquitecte Nicolau M. Rubió i companys per l'Àfrica del nord. Ara, situant-nos ja dintre un horitzó molt més reduït, tenint, però, en compte la semblança de l'esperit que les encoratjava, no sé pas estar-me de recordar, en aquest lloc, les excursions de tres i fins de vuit dies que, amb

elements de la un temps coneguda Acadèmia Galí, m'havia vagat de realitzar a través del nostre deliciós Montseny.

Allí, el professor perdia, des del primer moment, tota la seva rigidesa de mestre per a esdevenir un company, i, salvats tots els respectes, no sols prenia part activa en els nostres jocs i carreres damunt les prades o la neu, sinó també en les més entremaliades de les nostres bromes. Allí haurieu vist com, amb el més gran escàndol per part dels professionals de la pintura, no es portava, generalment, ni el més elemental estret per a pintar ni dibuixar, per la senzilla raó que en aquells moments no es tractava de dibuixar ni de pintar (que això ja es feia amb el màxim profit quan èrem a ciutat), sinó de passar alguns dies fora de casa nostre, en plena naturalesa, sota les rústegues teulades de Sant Marçal o per travessar les Agudes i el Matagalls.

Ja no cal dir com fem vots, ara que comencen a córrer nous vents a casa nostra, perquè pugui ésser restablert entre nosaltres l'esperit que informava aquelles fetes d'uns temps que aviat en semblaran llunyans i, sobretot, poder veure com el jovent que puja s'hi incorpora de nou; altrament, creiem poder dir, sense cap mena d'eufemisme, que si volguéssim donar la majoria dels noms dels xicots que llavors hi figuraven, no ens costaria gaire de trobar-hi noms de pintors, arquitectes, escriptors i artífexs que avui fan rotllo, i fóra una verdadera llàstima que, amb només sis anys d'isolament, hagués pogut ésser estroncada una tan preada deu d'energia i d'esperit.

Municipals

La Comissió Permanent, en sessió del passat dimarts, va pendre els següents acords:

Assistir com de costum a la Processó del Combregar General.

Que la sol·licitud del senyor Mut en demanda d'un subsidei per a que el seu fill pugui continuar els estudis, passés al Negociat de Cultura per al seu informe, i la del «Casal Català» interessant la concessió de la Plaça de Braus per el dia 7 de Setembre, per a la celebració de la «Festa de la Sardana», al Negociat de Governació.

Finalment, el Conseller senyor Capdevila presentà dues proposicions, l'una demanant que es porti a cap una revisió de les Sales d'Espectacles, per no reunir la gran majoria les condicions de seguretat suara dictades per la Superioritat, i l'altre demanant, després d'un ample i ben sentit preàmbul, que l'Ajuntament s'adhereixi a

l'homenatge popular que el dia de Sant Jordi tot Catalunya rendirà a l'eximí català Excel·lentíssim senyor Joan Maluquer Viladot, amb motiu d'haver obtingut, gràcies a les seves enèrgiques actuacions, els indults que han omplert de goig i alegria tantes llars i al poble català. S'aprovaren ambdues proposicions per unanimitat i sense objecció de cap mena.

I sense res més, s'aixecà la sessió.

Una pèrdua sensible

A Sabadell, la ciutat on veié la primera llum, ha mort el Rnd. P. Tomàs Garí-Montllor, escolapi. El seu traspàs ha estat sentidíssim a la ciutat del Vallès. Deixa per als seus amics i admiradors virtuts per a imitar i obres per a l'estudi. Víctima d'una malaltia crònica, el P. Tomàs vivia, però, en un treball i neguit continuats. Els ideals purs de l'ensenyament i el pairal tenien arborada la seva ànima, malgrat les nafres del seu cos feble. Davant les injustícies comeses durant aquests darrers anys contra aquestes coses sagrades, l'esperit delicat del P. Tomàs sofrí molt i en percebé qualque ferida.

Una afecció intestinal, aparentment lleugera, l'ha llençat al sepulcre en pocs dies. El diumenge de Rams s'enllitava i el Divendres Sant era dut el seu cos a la darrera estada. Morí amb ple coneixement, confortat amb els Sants Sagraments i voltat dels seus germans en Religió.

El P. Garí-Montllor era molt conegut en la nostra ciutat, on deixà molts deixebles i amics. Hi arribà poc abans de començar la guerra gran, en 1912. Venia de l'Àustria i de la Itàlia, on havia anat per manament dels seus superiors a organitzar els seus estudis comercials, disciplines en l'ensenyament de les quals havia excel·lit a Barcelona en la primera dècada del segle actual. Les seves explicacions sobre temes comercials i econòmics són encara recordades pels seus deixebles de l'escola del Foment del Treball Nacional de la ciutat dels Comtes.

L'obra pedagògica del P. Garí-Montllor a Olot, és d'excel·lent memòria. Vingué en el moment precís en que l'enyorada «Societat olotina de cultura» sentia fretura de renovació en les escoles de la ciutat. El Pare Tomàs ben aviat desplegué el seu magnífic pla d'ensenyament. Aleshores l'Escola Pia posà a un nivell poques vegades superat la seva ensenyança, fent una graduació perfecta de les classes i disciplines. «Una ratxada d'aire pur, frescal, culturalment sanítos i provinent d'Europa, penetrà en el pietós establiment». Així parlà aleshores «La Comarca». El P. Garí-Montllor, més que un realitzador al detall, era un home director i formador d'educadors; ens consta que els mestres formats amb els seus sistemes, guarden d'ell trets inesborrables.

Altra obra que enyorem a Olot i que ell hi implantà, és la «Junta d'educació familiar». Per ella i mitjançant triades conferències i homes capacitats, feia arribar als pares de família tots els problemes d'educació, que tanta

falta fan als qui reben de Déu el tresor sagrat dels fills. Totes dues obres foren molt ben rebudes i dissortadament en l'absència del finat desaparegueren, una en part i l'altra totalment.

En els actuals moments, propicis a la renovació escolar, la personalitat del P. Tomàs molt hauria ajudat a la tasca col·lectiva de redreçament, oi més dintre l'Escola Pia, per tal com avui, segurament, deu poder ja actuar sense ingerències estranyes i entorpidores.

Descansi en pau l'il·lustre pedagog i publicista, i rebi la seva família i l'Escola Pia l'expressió del nostre condol. (R. I. P.)

Festa missional caputxina

Dilluns de Pasqua, els P. P. Caputxins i el V. T. O. celebraren l'anunciada festa a honor de llurs missioners olotins. Al matí hi hagué missa de comunió, amb plàtica preparatòria, que féu el Director del Terç Ordre, Pare Ricard d'Olot, i a les deu, ofici solemne, que celebrà el veterà missioner del Caquetà (Colòmbia), P. Querubí de La Pinya, que ha passat en aquelles terres dinou anys de lluites formidables per la propagació de la Fe. Predicà un altre exemplar missioner, el P. Valentí de Barcelona, que féu una exposició clara i precisa del que és l'obra missionera i del que han fet al Caquetà i a l'Amèrica Central, els caputxins catalans; acabà amb una interessant exposició de la tasca dels nostres compatricis i comarcans en les missions susdites.

A la tarda, amb bona concurrència, als Escolapis tingué lloc la vetllada. El M. R. P. Guardià, Ezequiel de Mataró, féu un bell parlament de presentació, en el qual explicà la finalitat de l'acte amb paraules justes. La distingida senyora Maria Torn de Salvan, amb la seva acreditada habilitat, cantà varies cançons, que foren molt celebrades, i en les quals l'acompanyaren successivament al piano les gentils senyoretetes i excel·lents executants, Concepció Carreres i Lola Mas.

El P. Ricard d'Olot, que també ha treballat meritísimament al Caquetà, donà seguidament una conferència sobre l'evangelització i civilització d'aquells indis i llurs costums, que l'acredità una volta més d'orador eloqüent i de narrador agradabilíssim; amb ajut de projeccions, ens féu veure la gran obra dels missioners i la curiosa vida dels indígenes colombians. Fou molt aplaudit i felicitat. El P. Bonaventura Belart, Rector de l'Escola Pia, llegí un excel·lent treball sobre les Missions i la influència que els Escolapis hi tenen amb llur obra educadora de futurs missioners. També fou molt aplaudit, com ho fou el nostre senyor Rector-Arxioprest, per les seves eloqüents paraules de felicitació als Pares Caputxins, al Terç Ordre, als P. P. Escolapis i als que havien tingut part en la vetllada.

Nosaltres també els felicitem, especialment als benivolguts P. P. Ezequiel de Mataró, Guardià, Ricard d'Olot i Ermengol de Sarrià, Director i Vice-Director respectivament del Terç Ordre, que han donat prova una vegada més de llur habilitat organitzadora.

Excursions acompanyades a París i Lourdes

Amb motiu del Centenari 1830-1930 de la

Medalla Miraculosa

coincidint amb la Pelegrinació que organitzen les Associacions de Catalunya i organitzades per "VIAJES MARSANS" S. A. de Barcelona, durant els dies 3 al 10 de Juliol pròxim.

ITINERARIS

ANADA

Girona — Cervèra — Tolosa — Limoges
— Orleans — París

TORNADA

París — Tours — Bordeus — Dax — Lourdes — Tarbes — Narbona — Port-Bou — Girona.

PREUS

1. ^a Classe.	. . .	Ptes. 485
2. ^a Classe.	. . .	Ptes. 350
3. ^a Classe.	. . .	Ptes. 250

SERVEI ACURAT SELECTES HOTELS

INSCRIPCIONS I DETALLS

Agència Administrativa Comercial

JOAN TRIADÚ MITJÀ

GIRONA

Plaça Sant Francisco, 18.

OLOT

Carrer Major, 10.

Esportives

Ha sigut desfavorablement comentada la ressenya esportiva que el nostre estimat col·lega «El Deber» inserí en el número anterior.

Lamentem que sigui «El Deber» qui dongui cabuda a unes ressenyes tan parcials i apassionades, les quals no tenen altra substància que una *bilis aguda*.

Ens permetem cridar l'atenció al senyor Director perquè controli més detingudament aquella secció, i d'aquesta manera creiem que pot evitar el descontent dels seus llegidors, que no dubtem que opinen molt oposadament al qui fa aquestes descomunals ressenyes.

Penya dels Tres, 4. - Olot F. C., 3

El partit jugat el passat diumenge entre la penya «Els Tres» i l'Olot F. C., malgrat el mal estat del terreny, que deslluí algunes jugades, poguérem veure per part dels visitants moments molt bonics, de gran combinació, tinguent en part dominats als nostres, els que estigueren faltats de cohesió, particularment la ratlla mitja i l'interior esquerre, que pot dir-se que durant tot el partit brillà per l'absència.

L'arbitratge, a càrrec del senyor Aulina, imparcial, encara que no podem deixar de recomanar-li que procuri seguir el joc més d'aprop, puix es marcaren per ambdues parts gols que el jugador estava en evident posició d'«orsai».

Penya dels Tres, 1. - Olot F. C., 4

El partit que jugaren el dilluns tingué unes característiques molt diferents de les del dia anterior, dominant més l'Olot que la penya «Els Tres», encara que cal fer constar que aquests jugaren tota la segona part amb deu jugadors.

El senyor Puigdemont tingué cura de l'arbitratge, en el que hi veiérem més voluntat que encert.

■ Demà jugaran, corresponent al Torneig Local, els equips Orfeo i Indústria.

■ Novament l'afició olotina ha sigut víctima de la subtracció d'un altre jugador.

Aquesta vegada l'«Europa» ha contractat el nostre extrem esquerre, senyor Oliver; tot i desitjant-li molta sort i prosperitat, lamentem la pèrdua de la seva cooperació en els rengles de l'Olot F. C.

Per tal motiu l'Olot F. C., prepara un interessant partit d'homenatge i despedida a dit jugador.

CONSULTORI - JUBERT MÈDIC-QUIRÚRGIC

Malalties de les criatures.

Malalties de la pell.

Sirurgia infantil. = Cirurgia dels ossos.

Diagnòstics.

Traslladat: Plaça Constitució, 7, prats.-GIRONA

N Ò T U L · L E S

Fem present als nostres amics que el dijous vinent, primer de maig, és el dia assenyalat per trametre tarjes postals, al president del Consell de Ministres en demanda de llibertat per als presos socials.

CULTURALS

A «La Publicitat» hem vist unes notes de l'il·lustre historiador Carles Rahola, que formen part de la conferència que amb tant d'èxit donà a Atenea; unes fan referència als seus amics olotins, i les altres són una defensa bellíssima de la Llibertat.

■ *La festa dels Patrons de Catalunya.* Serà celebrada avui i demà amb els actes següents:

Avui, a les set del vespre, a l'església dels Caputxins. rosari i Visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat, amb sermó del P. Basili de Rubí, Director de la Confraria; en el besamans serà repartit boix de la Muntanya Santa.

Demà, de sis a dotze, misses a l'altar de la Mare de Déu de Montserrat, dels Caputxins. A les deu, ofici solemne a la mateixa església; celebrarà el Director de la Confraria i predicarà el P. Joaquim del Port de la Selva; en el besamans seran repartits els clavells. A la sortida, sardanes a la Plaça Vayreda per la còbala «Unió Artística».

A dos quarts de tres de la tarda, concert al «Casal Català»; a les cinc, sardanes a Font Moixina; a dos quarts de vuit, Visita a la Mare de Déu, als Caputxins; amb plàtica del P. Guardià, Ezequiel de Mataró. A dos quarts de nou, àpat de germanor al «Casal Català»; a les deu, sardanes davant del Casal.

Dilluns, a les vuit, missa a l'altar de Montserrat, dels Caputxins, en sufragi dels confreres difunts.

Estem segurs que la ciutat d'Olot sabrà celebrar com cal aquesta festa tan assenyalada, més que més aquest any.

Electricitat Mèdica Cures per diatèrnia, sol d'altura, etc.—Raigs X.
GASSIOT Plaça de l'Estel (Pla de Llacs) entrada per l'avinguda Paluzie.

ESPECTACLES

■ El Concert Homenatge al Poble, anunciat per l'«Orfeó Popular Olotí» per la nit de caramelles i ajornat a causa del mal temps, tindrà lloc avui a dos quarts de deu a la Plaça Major i regirà el mateix programa i condicions anunciades.

■ Dels espectacles celebrats durant les festes de Pasqua que acaben de passar, ens cal remarcar els concerts celebrats en el «Centre Obrer», per la còbala-orquestra «La Principal Olotina». En el concert de sardanes del matí, tingué de visar-se una sardana del nostre bon amic En Pere Aubert, titulada «Alba resplendent», com també «La Processó de Sant Bartomeu» del mestre A. Català. En el de la tarda també es vegé molt aplaudida l'orquestra i el cor «El Laurel».

■ El poble de Vilallonga de Ter (Camprodon) avui s'hi celebra la festa de la Germanat, amb l'orquestra «La Principal Olotina».

Aquesta mateixaorquestra i el quintet «Joung Jazz» amenitzarà el «Roser» de Llocalou (Sucarrats) que es celebrarà demà i dilluns.

Demaneu arreu els acreditats Vermouths CINZANO en blanc i en color. Proveu el aperitiu riquíssim Quinat CINZANO.

Valuosos regals a tots els consumidors

Únic dipositari en aquesta comarca

Esteve Hostench Trasfi.—OLOT

VARIES

■ *El cas d'En Compte.*—La setmana passada donàvem una nova parlant de la detenció de que havia estat objecte a Logronyo aquest amic nostre. Avui ens complaurem en inserir un retall de *Diario de la Rioja* del dia 30 de Març que diu:

«*Esto no debe volver a suceder.*—La especial dedicación que los agentes de policía,—contagiados de la preocupación general que domina en el vecindario, alarmado por los robos que se cometen con tanta frecuencia—, vienen concediendo a la vigilancia callejera, dió lugar en la tarde de ayer a una equivocación de esas que de público se califican de imperdonables.

En pleno Portales, y en pleno día, un hombre joven bien portado, que acababa de llegar por primera vez a Logroño, fué detenido, atado, vejado, agraviado con el remoquete de ladrón y conducido en camino de amargura hasta la Comisaría, donde a los pocos minutos quedó probada su personalidad y libertad.

Porque no nos guía animadversión no queremos enjuiciar en unas cortas líneas tal hecho, en el que si el propósito pudo ser bueno, no lo fué el procedimiento. Y es que esto de las detenciones en la vía pública es una de las cosas más delicadas y que mayor tacto requieren.

Los agravios, los perjuicios, la vergüenza, la situación equívoca, en que, ante docenas de personas, se colocó a ese forastero, no pueden quedar reparadas con decir «usted perdone, nos hemos equivocado».

Y por eso, com demanda de responsabilidades o

sin ella, nos hemos creído obligados a recoger un hecho que cae fuera de lo regular y que una vez más pone de manifiesto la necesidad de que se coarten las plenas facultades de quienes ante el afán de atribuirse el mérito de un servicio, no reparan en herir la honorabilidad de los ciudadanos.

Nada gana el Cuerpo de policía con estos enojosos errores.»

Per causes alienes a la nostra voluntat, no podem publicar un interessant article en el present número. Esperem fer-ho en el pròxim.

■ La Junta i Administrador del Sant Hospital, donen les gràcies a tots els joves d'aquesta ciutat que amb el seu zel i entusiasme contribuïren a la capta que es va fer el dijous a favor de tan benèfic establiment, en la qual es recullí la quantitat de 633'90 pessetes.

Déu els premiï tan bona obra.

Companyia Adriàtica de Segurs

(Riunione Adriàtica di Sicurtà)

SEGURS VIDA = INCENDIS

L'Assicuratrice Italiana S. A.

Segurs individuals.—Viatges per mar, Col·lectius de obrers, Col·lectius d'empleats, Responsabilitat Civil, Complementari del Segur Vida.

Agent per la província de Girona:

ELISSEU CASTELLS, Bisbe Guillamet, 16. - Olot

■ Demà estaran oberts els estancs n.º 2 del Passeig de Blay, n.º 3 del carrer de Sant Rafel, i n.º 5 del carrer de la Proa.

■ El repòrter gràfic d'aquesta ciutat, N'Emeteri Vèlez, ens prega fem públic que el concurs de fotografies que tan desinteressadament tenia organitzat per als aficionats de la localitat, no podrà celebrar-se per no haver-se presentat ni una sola fotografia.

■ Ens comunica l'Alcaldia que el senyor Salvador Figueres Collell ha sol·licitat permís per a instal·lar un electre-motor de 2 HP., en els baixos del n.º 17 del carrer de Fontanella, i que es fa públic perquè els veïns puguin presentar les reclamacions, durant quinze dies, a la Secretaria Municipal.

Vos català i nacionalista: Ja compliu amb els vostres deures patriòtics? Ja sou soci de la Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana?

Penseu, sinó, que negligiu una de les obligacions primordials de tot bon català.

■ Demà restaran obertes les farmàcies dels senyors Cardelús i Bolós.

■ Dintre pocs dies, ens visitarà una companyia de comèdia, dirigida per En Joaquim Montero, posant en escena en el nostre Teatre Principal, «La cançó de la Puntaire».

■ En el «Centre Republicà» i en el «Centre Obrer» es rependrà la tasca de conferències que s'havien ja iniciat. Les primeres de les quals aniran a càrrec d'En Miquel Santaló, i estan anunciades a primers de Maig.

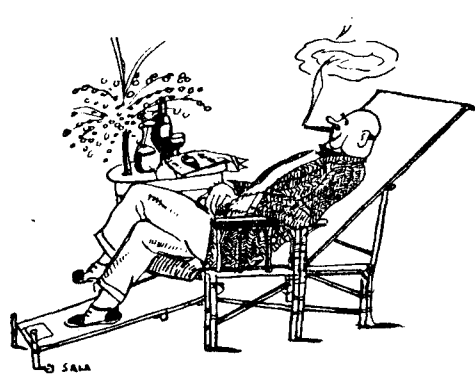
EN **BAR DEL PARC**

EL

TELEFON, 48

HI TROBAREU HABITACIONS I CUINA CASOLANA, A BONS PREUS.

Chaise longue de jonc molt còmoda bones proporcions i gran solidesa

28 PESSETES

Gran varietat de Mobles de jonc, vímet i médula.—Sillons, taules, sofàs, chaise-longues en diferents colors i formes, a preus molt agradables per el consumidor.

Mobles "LES TRES PORTES"

Hospici, 9.—OLOT

Impremta de Pere Aubert. Olot

Pintures Decoratives

Nicolau i Martí

Aquesta Casa necessita
Oficials Pintors

GRANS REBAIXES DE PREUS

AL

Palau del Calçat

Sabates per a home i dona
A PREUS DE PARRACS

SABATONES per a mainada, a 1'85

No deixeu de visitar-nos!

Aquesta és la casa dels aconteixements

OLOT — Sant Esteve, 6 — OLOT

EL DE MÉS RENDIMENT

EL MÉS BÒ

I EL MÉS ECONOMIC

DE VENTA EN TOTS ELS
BONS ESTABLIMENTS

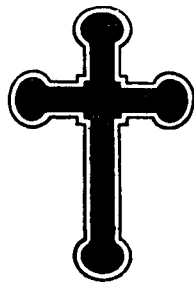

MODERNA

FARMACIA

LLACH

EL JOVE

En Ignasi Sacrest i Casellas

Ha mort a l'edat de 21 anys

Havent rebut els Sants Sagraments i la Benedicció Apostólica

A. C. S.

Els qui el ploreu: pares Miquel i M.^a dels Dolors, germans Rosa, M.^a del Carme, Enric, Josep M.^a i Teresina del Nen Jesús, oncles, ties, cosins i demás parents, el jove Joan Fajula Soler i les raons socials «Hijo de Sacrest» i «Pedro Juncá» preguen que el tingueu present en les vostres oracions, i us serviu assistir als FUNERALS que, per a l'etern descans de la seva ànima, es celebraran en l'esglèsia parroquial de Sant Esteve, el dia 2 del proper Maig, a les nou del matí, per qual favor us quedaran molt reconeguts.

Olot, Abril de 1930.

L'Il·lustríssim Sr. Bisbe de la diòcesi s'ha dignat concedir indulgències en la forma acostumada.